

[Aksel Møller.]

afgifter eller i alt fald nye træk på statskassen. Ja men det er da underligt, at man ikke ser, at det vil blive virkningen. Vi har jo tidligere erfaringer for det samme. Virkningen har denne gang oven i købet som årsag — når vi analyserer den nærmere — at man har opgivet at forcere den produktive virksomhed i samfundet.

Jeg kunne i øvrigt godt tænke mig at stille det stilfærdige spørgsmål, når man nu siger, at dette her skal de velstillede betale, det skal være deres offer: hvem skal betale lånene tilbage? Hvem skal betale lånene tilbage i de 30 år fra 1963 til 1992, hvor amortisationen og udtrækningerne finder sted? Det skal statskassen, og det vil sige skatteyderne, også dem med en indtægt under 14 000 kr. Men ikke bare de skal være med til det; det skal også barnet, når det spiser en ispind, det skal enhver, der svarer forbrugsafgifter ved køb af varer. Hvorfor i alverden man vil opretholde den parade, at man med dette lovforslag lægger en speciel byrde på de velstillede, forstår jeg ikke, for man kan da lige så godt indrømme, at det er, som det er: selv om mange borgere må bære en tung byrde og have mange ærgrelser af dette her og ikke have noget som helst indtryk af, at de er ladt i fred, så forplanter virkningen af den byrde, man pålægger dem, sig til hele det øvrige samfund. Jeg indrømmer, at det vil føre for vidt at komme ind på spørgsmålet om, hvordan forbruget i Danmark skal begrænses, hele den gamle diskussion, som vi førte op under valgkampen, og som vi har ført i flere år, om hvem og hvad der er årsagen til vor valutakrise, den valutakrise, som er den første motivering for det, der nu foretages.

Vi har den opfattelse, at man kunne gå en anden vej. Det ærede medlem hr. Per Hækkerup stillede nogle spørgsmål derom til oppositionen og altså også til mig. Han spurgte for det første, om oppositionen ville kræve noget mere end det, den højtærede finansminister og regeringen har krævet. Den højtærede finansminister har i sin fremsættelsestale her i tinget antydnet, at dette var de første skridt; hvor langt man skal gå, og hvor meget der er nødvendigt, ved end ikke den højtærede

finansminister. Naturligvis gør vi os heller ikke til af at vide, hvor meget der er nødvendigt; men vi føler os overbevist om, at hvis man på kortere sigt vil bremse det store valutaforbrug, må man opsøge ondet ved dets rod, så må man først og fremmest prøve på at dæmpe importen. Vi har stillet den tanke til disposition, at man skulle dæmpe importen ved at lade importører af visse varegrupper komme ud for at skulle skaffe et kronebeløb, der stod i et vist forhold til den mængde valuta, de købte — ja, nu ryster den højtærede fiskeriminister hele tiden på hovedet, men det er et spørgsmål, om han ikke allerede har sat det til, så han ikke længere har noget at ryste på! Det er klart, at i det øjeblik man går direkte til spørgsmålet om importen, til valutaforbruget . . . . (Fiskeriministeren [Oluf Pedersen]: Så falder eksporten tilsvarende!). Jeg tror, det ville føre for vidt i de få minutter, jeg har tilbage af min taletid, at manuducere den højtærede fiskeriminister i, hvad der ville ske — men én ting ved jeg med sikkerhed ville ske: man ville tære på de lagre, man havde til disposition af importerede varer, ikke mindst hvis der til ordningen blev knyttet en aftrapning af deponeringsafgifterne, udtrykt allerede i det eventuelle lovforslag.

Den højtærede fiskeriminister mener, at eksporten ville falde. Dertil har jeg på dette tidspunkt den bemærkning at gøre, at skal man leve under en deponeringsordning i årevis, i et langt tidsrum, vil den blive til skade, også for eksporten. Men jeg er da sikker på — det er jo et valg, der er tale om, et valg imellem, hvilken af byrderne og hvilken af udvejene der vil genere mindst — at en gennemførelse af det lovforslag om stabiliseringslån, om tvangslån, vi her har til anden behandling, vil medføre at såvel import- som eksport- erhverv rammes i flæng. Den højtærede fiskeriminister vil da vel ikke bestride, at også eksportører skal betale dette tvangslån, at også eksportører skal udrede det af deres driftskapital?

Må jeg dernæst gøre nogle bemærkninger om vort forslag. Jeg siger udtrykkeligt, at det er ikke et forslag, som ikke betyder en byrde for nogen. Vi kommer ikke ud af denne situation uden at pålægge nogen